

[Yvonne Herløv Andersen]

opklaret meget sent. De pårørende bryder sig ikke så meget om at klage, for så går det måske ud over mosteren eller moderen, eller hvem det nu er. Jeg synes, at de ældre er vores ansvar, de er den næste generations ansvar. Det er min pligt at tage mig af mine forældre, og der skal meget til for, at jeg ikke kan gøre det. Jeg bryder mig ikke om den holdning, at man skubber det hele fra sig – det at få børn er også samfundets ansvar; det må tage sig af dem og stille de ting til rådighed, der skal være – det er vores eget ansvar, og det bør det blive ved med at være, at få den rigtige holdning til det. Jeg er ikke tilbage til »raslebøssen«, for den ønsker jeg ikke genindført, heller ikke hjælpkasser, og hvad der ellers var. Men det er vores ansvar, det kan vi ikke skubbe fra os.

Der er også det problem med plejehjem, at det kniber lidt med lommepengene. Lommepegebeløbet er ikke så farlig stort, det er 407 kr. om måneden. Man kan sige, at hvis det kun er til personlige fornødenheder, er det o.k., men hvis folk ryger lidt og godt vil have en flaske kirsebærvin i skabet, hvis der kommer gæster, så er det altså meget lavt. Der er et plejehjem, der har indført, at de ældre skal købe sæbe, tandpasta osv. til personlig hygiejne ud af det beløb, og det synes jeg er helt urimeligt.

En anden ting er, at de har et meget lille tøjbudget på plejehjemmene, så at man meget ofte kommer ud for at måtte gå i andres tøj, fordi de ikke mere har brug for det; det kommer ganske naturligt. Den sidste dame, vi havde, var 88 år og skulle have sig en ny frakke. Det syntes man ikke, man var ikke så meget for at give hende de mange penge til en ny frakke, for hun kunne nok ikke slide den op. Jeg synes, det er urimeligt. Kunne man ikke kigge lidt på det? Jeg ved godt, at det ligger i kommunerne, men derfor har socialministeren vel egentlig den endelige styring af det. Vi må se lidt på, hvordan praksis er med hensyn til det.

Jeg har været ude for en sag med biologiske forældre; de er altså ikke gift, men har fælles børn. Det er et »kolonormt« problem. Den biologiske far har ikke forældreretten, men har barnet og har haft det siden fødslen. Han kan ikke opnå forhøjet børnetilskud, og jeg mener, man burde se på en ordning med, at børnetilskuddet følger barnets faktiske op-

holdssted med et vist antal måneder som grænse. Det kunne man jo gøre.

Jeg synes, at det har været en god debat, og så kan man sige, hvad man vil, om tidspunktet. Jeg synes, det er godt, den er kommet i denne samling. Jeg vil bede socialministeren om på baggrund af de ting, han har været fremme med i dag, og de mange tilsagn, som jeg siger tak for, at tage initiativ til en bredere debat om hele systemet på baggrund af de oplysninger, der kommer fra bl.a. lavindkomstkommissionen, så vi kan få set på, om det slår til, hvad vi er i gang med.

Jeg så meget gerne, at vi fik et system, der var til at forstå. Folk kommer til os, fordi de tror, at når de betaler kontingent til partiet, så har de en gratis socialrådgiver. Det er sjovt nok, det har vi vel alle sammen oplevet. Så får man deres budgetter osv. og skal sidde og se det igennem, og så oplever man, at de faktisk er blevet forkert behandlet fra starten, og det fører til de klager, vi har. Så forsøger man at rede sagen ud for dem. Sådan var det også i attenhundredenogleogfirs med folketingsmedlemmer; man skulle gå til dem og klage, og så kunne de fremme en billig invalidepension. Det kan ikke være den rigtige vej. Så må vi give dem fiduser, men fiduser med hensyn til det sociale system har folk altid spurgt efter. Jeg ville gerne, at vi fik en mere letforståelig lov. Hvis vi bliver ved med at give folk indtryk af, at det beror på et skøn, og de regner med lovens bogstav, så får vi altså de problemer, vi har i dag.

Tinning (VS):

Blot et par bemærkninger i anledning af, at socialministeren gjorde så forholdsvis meget ud af det med prioriteringen.

Jeg forstår det for så vidt godt, for det er selvfølgelig svært at være socialminister i en regering, som gennem flere år har ført en økonomisk politik, hvor man har indgået en række forlig, man godt vidste ville give øget arbejdsløshed. Det er også svært at være socialminister i en regering, som ikke vil røre ved ejerboligfradragene eller være med til at aftrappe dem sammen med den sociale lejeværdi. Det er selvfølgelig også svært at være socialminister i en regering, som angriber praktikpladsproblemet på den måde, at man afsætter 700–800 mill. kr. om året de næste 3 år for at forhindre, at der bliver endnu færre